

IBBRIS

Editor:

Hadrian Mateescu

Redactor:

Constantin Furtună

Concept grafic și DTP:

Silvia Olteanu

Corectori:

Dorina Lipan

Cristina Teodorescu

Editura Publisol îi este recunoscătoare dlui Marcel Petrișor pentru ajutorul acordat în procesul de selectare a titlurilor prezentei serii de autor.

Copyright © Leonida Neamțu, 1975

Copyright © 2021 Publishing Solutions

Este interzisă reproducerea integrală sau parțială a lucrării, sub orice formă, fără permisiunea scrisă a editurii.
Toate drepturile rezervate.

Publisol

Casa Presei Libere, Corp A3-A4, Etaj 1

Tel.: 021.336.36.33

E-mail: office@publisol.ro

Găsiți cărțile noastre pe www.publisol.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NEAMȚU, LEONIDA

Speranță pentru marele vis / Leonida Neamțu. -

Petrești : Publisol, 2021

ISBN 978-606-9605-82-0

821.135.1

Tipar: Artprint

We know
books

LEONIDA NEAMȚU

Speranță
pentru
marele vis

Publisol

LEONIDA NEAMȚU s-a născut în 1934, la Soroca (azi, Republica Moldova). În 1940, odată cu ocuparea Basarabiei, familia se refugiază în Maramureș, locuind în Vișeu, apoi în Sighet.

După studiile liceale, urmează cursurile Facultății de Filologie a universității clujene.

Debutează, în 1952, cu un volum de poezii, în *Almanahul literar*, revistă coordonată de poetul A.E. Baconsky. Începând cu anul 1964 începe să publice exclusiv romane.

Devine redactor la *Almanahul literar* (care își va schimba numele în *Steaua*) și membru al Uniunii Scriitorilor din România.

Moare pe 25 octombrie 1991, la Cluj-Napoca, lăsând în urmă peste treizeci de volume publicate și câteva manuscrise.

Leonida Neamțu este un scriitor care scapă oricărui tip de încadrare literară. A abordat genuri ca romanul SF sau de aventuri și a trecut, firește, și prin cel polițist, integrând însă, în toate umorul negru, absurd și referințele culturale.

CAPITOLUL UNU

*Există o soluție radicală excelentă
care rezolvă într-adevăr totul.
Cu acest gând se mai poate trăi.*

Montaigne (sau altcineva)

– Radio România, Radio București, postul Dacia Română și Radio Moldova, pe toate lungimile de undă! Important! Mâine începe desfacerea produselor din penitenciare, diferite jucării, table, șah, domino, coșulețe împletite, diferite alte obiecte intime...

– Închide-i, te rog, pliscul! ceru Sergiu Ceclan Xilliphant, supraveghind cu plăcere timbrul vocii sale.

Conturul Ceciliei lăsă pe diagonala camerei un tunel fosforescent de parfum, aparatul sughită și tăcu. După ce tăcu, Sergiu mulțumi; el declară că i-a venit o mare idee și începu s-o expună cu neglijența unui leopard sătul; Cecilia deodată îl întrerupse.

– Xilliphant! Ți-a spus Teo că eu descind din suveranii Suediei?

Teofil mârâi:

– Ce legătură are una cu alta?

Și întinse spre pahar mâna sa păroasă și leneșă.

– Poate că are! Ia repetă: din cine descind, iubitul?

Teofil nu binevoi să răspundă, trei picături de sudoare se plimbau nefiresc pe fața lui strâmbă, *urcau*, în loc să coboare. Se și chercelise. Era descurajat, plictisit, gelos.

– Vorbești suedeza?

– Numai în somn, se interpușe Teo, și linia gurii sale arăta la fel de nesigură ca o tranșee după ce a primit mângâierea artileriei inamice.

Acești vanitoși – medita Cecilia –, privindu-i printre gene cu un sentiment complex, poate cu un fel de ură indiferentă, dar și cu o ușoară milă, acești bărbați vanitoși; să vedem, vor cădea ei în capcana ce le-o pregătesc?

Puțin mai târziu, la o oră când nu se mai fac vizite (dar erau prieteni și protocolul la ei nu conta), apărui și un ofițer, pe nume Fritz Hellermann, bun amic al lui Teofil. El își depuse mantaua în antreul garsonierei și, după ce-și răzui cu insistență cizmele, înaintă, puțin țeapăn, puțin solemn, dar învăluit într-o demnitate interesantă, până în fața Ceciliei. O sticlă cu băutura se odihnea elegant, în unghiul drept al brațului său. Se înclină:

– *Du bist schön, wie eine junge Wölfin.*

– A spus un fel de prostie, traduse Teofil. Ceva cu o lupoaică. Și, nemulțumit, preciză: A spus că ești frumoasă ca o tânără lupoaică, poftim!

– Fritz știe să fie galant!

Cecilia îl gratulă cu o intensificare a strălucirii ochilor, incluzându-l în aceeași clipă în planul ei (de ce nu?!): „Cum de nu m-am gândit, un neamț la casa omului nu strică, dacă n-ai unul, cumpără-ți!“ parafrază un proverb și închise ochii peste un vis al ei, nerostit.

Terminară sticla de „Dr. Ambrosi Imperial“, băură „Furmint“, trecură apoi la coniacul adus de oaspete, excelent, bun de plimbat îndelung pe limbă sub cerul gurii, ceea ce nu făcea Teo, lacom și din minut în

minut mai amețit. Era de presupus că Hellermann atinsese vreo treizeci și cinci de ani, cel mai vârstnic dintre cei de față; o figură atrăgătoare în formă de triunghi, ușor asimetrică din cauza unei deviații de sept sau poate a unui accident care-i cârmise vag șaua nasului, buze bine reliefate, cărnoase, deloc reci. Purta Frunzele de Stejar la Crucea de Cavaler a Crucii de Fier, peste care Sergiu Ceclan, într-un elegant costum civil, plimbă o privire indiferentă.

Teofil ridică pocalul în direcția lui Hellermann, dar vorbi, cu gura puțin strâmbă, spre Ceclan:

– Am vaga bănuială că musafirul meu (și al nostru!), deși pretinde că nu știe decât limba sa natală, mai cunoaște pe puțin trei-patru graiuri, și chiar românește, așa că... vezi!

– Lucrează la unul dintre serviciile lor speciale?

– Pe naiba, pretinde că e pilot, dar predă la una dintre universitățile lor vechi, una din acelea care s-au înființat pe când restul lumii era încă populat numai cu cimpanzei, cunoști cântecul!

– *Gibt es in diesen Haus ein Bonbon?* se strecură pe neașteptate între ei glasul potolit al lui Hellermann.

Îl priviră mirați; discutând despre el, uitaseră prezența sa reală, și ofițerul neamț repetă cu amabilitate întrebarea, iar Teo traduse:

– Întrebă dacă în casa asta există vreo bomboană. Trebuie să existe!

Cecilia pluti spre bufet.

– Se dă în vânt după dulciuri, explică ea instalând pe măsută o fructieră cu fursecuri. Moare după dulciuri, însă bomboane n-am! Teo, *imploră-l* să mă ierte. Am uitat de bomboane!

– *Cäcilia bittet un Entschuldigung, sie habe vergessen Kuchen zu kaufen, Fritz.*

– *Ich bin bereit alles zu verzeihen, dies aber nicht.¹*

Killiphant interveni:

– Transmite-i acestui devorator de creme toate complimentele mele!

Teo, plictisit, îndeplini oficiul:

– *Mein Freund Sergiu bittet mich, dir zu sagen, dass du ihm sympatisch bist. Unerwartet für ihn war, dich bonbonknabbernd zu sehen.²*

Cecian își stăpânea răsul: Teo se împiedica în cuvinte.

– Parcă ai tăia cu fierăstrăul! făcu el.

Fritz Hellermann zise:

– *Sergiu ist ein netter Junge, und ich glaube dass ihm die Mädchen nachsteigen. Worauf war er aber gefasst?³*

– *Wahrscheinlich ist Sergiu der Meinung, dass ein Mannesbild wie du keine Bonbon schlucket, sondern⁴..., bolborosi Teo, beat criță, cu buzele învinețite, în vreme ce ochii începură să caute, bănuitori, eventuale schimburi de priviri între Cecilia și Fritz Hellermann.*

– *Wir verbrachten einen reizenden Abend. Erlauben sie mir, mich zu verabschieden.⁵*

1 Sunt gata să iert totul, dar asta nu. (în limba germană) (n.r.)

2 Prietenul meu Sergiu m-a rugat să-ți spun că îi ești simpatic. A fost neașteptat pentru el să te vadă rontăind bomboane. (în limba germană) (n.r.)

3 Sergiu este un băiat drăguț și cred că fetele se dau în vânt după el. Dar la ce se aștepta? (în limba germană) (n.r.)

4 Probabil că Sergiu este de părere că așa un bărbat cum ești tu nu înghite dulciuri, ci... (în limba germană) (n.r.)

5 Am avut o seară minunată. Permiteți-mi să îmi iau rămas-bun. (în limba germană) (n.r.)

– Îmi place limba „aliaților“! Mai ales când o răsnește Teo... Parcă bate cuie în beton!

– Gura, mă, Xill!! zberă Teofil, isteric. Lasă politica și nu te lega de sufletul meu!

Străbātu camera, bubuind cu picioaroangele. Prin oglindă, pluti fața lui melodramatică, șifonată, pe care gura părea o linie trasă greșit – sau din greșeală. Cecilia surâse către depărtări, unde poate îi făcea semne amicale o cometă, și urmări discuția dintre Ceclan și „aliat“. Sergiu, cu zâmbetul său din zilele bune, pretindea că dintre limbile pe care nu le cunoaște, *cel mai bine* nu cunoaște germana. Din păcate, Teo, interpretul lor, se află în situația plăcută de a fi beat...

– *Wir sprechen versschiedene Sprachen, ich verstehe nicht, was sie meinen¹*, răspundea pilotul neamț cu o expresie puțin stânjenită.

Sergiu îi analiză glasul; Hellermann articula cu precizie cuvintele, ca un *speaker*, dar în același timp, rostită prin gura sa, germana devenea, paradoxal, melodioasă. Între timp, vagi zgomote ce parveneau din toaletă îi avertizară că Teo vomează, ocupație căreia i se dedica întotdeauna cu mare convingere, când bea mult și amestecat.

– Are să-i treacă, explică aproape confidențial, cu o nuanță gracilă, Cecilia, ca și cum ar fi vorbit despre niște viorele peste care trece în zbor o rândunică. Roagă-l pe Fritz să mai rămână...

– Cum să-l rog? Prin semne?

– Dar Teo pretinde că te descurci în toate limbile, Xill! Și de asemenea că ești un... ăla, cum se numește? Un afurisit de hipnotizator!

1 Vorbim limbi diferite, nu înțeleg ce vor să spună. (în limba germană) (n.r.)

– Poate mai bem ceva? răspunse Ceclan cu o întrebare. Ciocniră iar: ochii „aliatului“ râdeau cu distincție;

Ceclan simți că e concurat nelolal: îl șterse pe neamț cu o privire ce se voia sfidătoare. Părul cărămiziu al acestuia, ușor rărit, era traversat de o cărare pe care un păduche s-ar fi plimbat cu satisfacție, de dreptă ce era. Sergiu se plictisea, în faza asta avea chef să dea sfaturi.

– Dacă-l iubești, fetițo, du-te cu el! Cu „aliatul“...

– La mine iubirile nu durează, suspină Ceci.

– Dar cu Teo?

– Nu-l iubesc, de aceea durează.

Și câteva clipe Cecilia rămase foarte singură sub privirea lui Ceclan, care o examina puțin mirat – și ce vedea el? O femeie de douăzeci și patru de ani, desigur puțin peste șaiszeci de kilograme pe unu șaptezeci – interesantă conformație –, șatenă, neglijent pieptănată, cu brațe frumoase, ochi de un albastru suficient de vinovat, interesați prin aceea că ascundeau enigme, deși asta era desigur o iluzie, cu gura mică, rotundă, deasupra căreia nasul, suficient de mic ca să i se spună năsuc, știa să-și dilate nările vorbind despre o reală sau închipuită ferocitate senzuală. Sâniul nu păreau pleoștiți, dar erau mari, orgolioși, și-ți ațineau calea. În ansamblu privind, apelativul de „fetiță“ i se potrivea la fel de bine ca și cel de găză.

Cecilia reveni din singurătatea ei cu o tresărire bruscă; poate o stăpânise frigul un moment, deși soba de teracotă galbenă era pe cale să explodeze (Teo fura lemne de la un vecin când nu era beat, fiindcă trebuia să facă echilibristică pe garduri).

– Sergiu, ești în stare să auzi o enormitate?

– Oricând! Te-ai amoretat fulgerător de mine?

– Lasă asta acum!

Îl interesa timbrul vocii, sensul mai puțin. Cecilia părea să aibă la îndemână sumedenie de voci. Cea de acum era a unei suferinde.

– Xilliphant, eu am o INSULĂ. Mă crezi?

– De ce nu te-aș crede, fetițo?! Ai o insulă – perfect! Descinzi din regii scandinavi – și totuși ar fi bine să vezi ce e cu Teo, iar eu, cu acest excelent Fritz, vom goli ultima sticlă de „Altwater Gessler“ – trebuie să fie o porcărie – *prosit, mein Herr!*

Cecilia, împingând un cot pe măsută, oferi privirii linia sânilor.

– Nu-mi mai spune fetiță! Își ridică bustul. Ziceam că posed o INSULĂ. Ți se pare absurd?

– De ce? Cunosc povestea insulei tale: o leagănă Marea Baltică, o centură de stânci negre o păzesc, iar valurile verzi, printre stâncile negre, se strecoară, uite, cam așa și așa...

Ceclan miroși paharul în care combinase lichior și rom, dădu pe gât acest amestec și, dacă ar fi înțeles ce zice Hellermann, ar fi aflat că a doua zi la trezire îl așteaptă o durere de cap temeinică.

II

După ce-și aprinse pipa, Ceclan continuă:

– Fiecare om cu păsărică lui: eu cânt la xilliphant, iubesc pe cineva care se cheamă Planeta Trandafir Negru (persoană inexistentă!), pe tine te

1 Noroc, domnul meu! (în limba germană) (n.r.)

torturează originea ta regală și INSULA, pe Teo gelozia, iar pe Fritz nu știi ce. Du-te cu Fritz dacă-l iubești.

– Nu mi-a propus. Ar fi primul motiv. În al doilea rând – știi Xill de câtă vreme-s încurcată cu Teo? „Marele nostru amor“ a început încă înainte de război, trebuia chiar să ne căsătorim după ce aș fi obținut divorțul – nu ți-a spus că și acum, legal, sunt măritată cu o altă lepădătură? Mă mir, el spune orice! Când a plecat pe front, credeam și speram că s-a terminat, dar s-a întors rănit, cum să părăsești un nenorocit de rănit?

– Cred că la fel cum părăsești pe unul sănătos tun!

– S-o crezi tu! I-au făcut în plămân o gaură în care un liliac s-ar fi simțit bine. A rămas în țară șase luni, ce calvar și atunci! A plecat iar, a mai venit, din nou a plecat – și de aici poți constata caracterul său infect; nici n-a plecat definitiv, nici nu s-a întors definitiv –, iar acum iată-l în permisie! Iar eu sunt plictisită, plictisită, plictisită!

Degetele Ceciliei, toate cele zece, dănuiră pe marginea mesei, Xill mai remarcase această mișcare de pianistă.

Fu rândul lui Fritz Hellermann, poate politicoș plictisit, să ridice paharul – și acum Sergiu observă o neînsemnată imperfecțiune ce intervenise în freza lui, cărarea nu mai era trasă cu rigla, și observă mâna „aliatului“ extrăgând din fructieră un fursec ca pe un fruct oprit. Maxilarul lui Xill pârâi, din cauza unui căscat înăbușit.

– În vreme ce Teo face naveta dintre casă și front, tu, suedezo, păstrezi nealterată flacăra credinței?

– „Flacăra credinței“! Aceeași întrebare de debil mental mi-a strecurat-o și el, mai mult sau mai puțin îndreptățit, dar tu... tu... pilot de avioane prăbușite, tu cu ce tupeu îmi aduci jigniri?

Xilliphant privi ceasul. Pomeții îi ieșeau în relief, înghețați. Pipa stinsă atârna neglijent.

– De ce (dar de ce pun o astfel de întrebare?!) revii tot timpul înapoi la Teo?

– Mă caută neîncetat cu mutra lui plângăreată. Nu rezist!

– Nici nu-l cunoști bine, măcar că sunteți împreună de un veac, jucă Sergiu rolul de apărător al ofițerului român plecat să lupte pentru patrie. Se spune că acolo – gest vag către soare-răsare – nu se poartă ca o babă plângăreată și nu se teme de nimic.

Fața Ceciliei se schimbă. Obrazul se întinse, palid, lucios, ochii se tulburară, deveniră subțiri ca două curbe întoarse în sus. Ea schimbă și subiectul.

– Faptele sale de arme mă lasă rece; e adevărat că tu poți să hipnotizezi?

– Despre mine s-a spus orice – iar ce nu s-a spus încapă într-o silabă scurtă.

Degetele Ceciliei mai executară un dans. Ochii ei deveniră linii. Ostil, pieptul i se ridică.

– Acum, într-adevăr, n-ar fi rău s-o întindeți! Și în vreme ce Sergiu începea să se ridice, imitat la fracțiune de secundă de Fritz Hellermann, din nou, într-o clipă, totul, totul – vocea, nuanța ochilor, chiar și pieptănătura parcă – se schimbă în Cecilia. Ea se tângui: Sunt doar o amărâtă de sentimentală, oare de ce nu pot să-l părăsesc pe Teo simplu, cum ai vărșa un lighean?

– Pleacă? Consider că ne-ai dat afară...

– Hei, cine pe cine dă afară, cine pleacă?! se iscă vocea lui Teo, zgâriind ferestrele. Beția abia începe! Cavaleri ai mesei rotunde, să vedem dacă vinu-i bun!

Alb la față, cu părul desfăcut în vreo șaptesprezece coarne, suficient de lucid însă, Teo înainta ca un drapel uzat prin bătălii. „Până ne ia dracul să bem!“ Către Fritz, în nemțește: „Nu mai sta în picioare, bunul meu amic, fac varice!“ Sorbi scurt din paharul pe care Ceclan apucase să-l umple, privi împrejur, o căuta pe Ceci:

– Scumpo! Fii pe pace! Am făcut curat în baie. Xill! Să bem împreună cu „aliatul“ pentru victorie. La marile lor chefuri, orice neamț cinstit face-n pantaloni când e vorba despre victorie.

Teo se așează.

– El n-are să înțeleagă cât sunt de pervers – ce poate fi mai pervers decât să bei pentru victorie când înfrângerea e sub nas? Sunt subtil...

Își incheie nasturii cămășii. Se ridică iar. Trup disproportionat, nu se mai terminau picioarele, bazinul lat, sub niște umeri înguști; haina militară îl aranjează mai bine, mârâia în sine Ceclan, cu colțurile gurii ridicate. Nu e un tip prea atrăgător... Pe front, animalul ăsta de Teo are, ca să zic așa, altă anvergură, se comportă demn și, dracu' mai știe, poate că are mai multă greutate comportarea omului acolo, decât aici. Ceclan îi cuprinse în aceeași privire pe Teo și pe Cecilia și constată că ușoara silă ce o resimțea se echilibra între amândoi, porțiile erau egale, și, își continuă el gândul, Teo e tot timpul ridicol, nu știe să bea, și uite cu câtă întârziere constat, e de fapt un tip

infect, din categoria celor pe care i-am evitat de când mă știu. Nu mai vin pe aici. Deși – privirea i se agăță de silueta Ceciliei –, deși, hm, poate am s-o ciugulesc într-o seară. Remușcări n-o să am.

Și Cecilia îl privea pe Xilliphant, fără să-i evite ochii; are mutră de asasin, își zicea, cu atât mai bine. N-ar ezita să vâre cuțitul în om, și cred că a făcut-o, nu o dată; Teo zice că în străinătate a avut destule încurcături. E din genul celor care nu se leagă cu o femeie. Unul ca Teo e predestinat însurătorii, e lacrimogen și libidinos – cum de m-am încurcat cu el? Ceclan prezintă, cred, neprevăzutul!

În acest interval, Teo, cherchelit din nou cu ce luate în fugă, ținuse un discurs în care tobele răpăiau, mereu în picioare, aplecat înainte și în dreapta, mereu cu paharul în mână. Fritz îl asculta, și el în picioare, și el cu paharul în mână, ceremonios, deși pe față lui nu se putea citi mare lucru, doar că nasul îi părea mai strâmb în clipa aia. Dacă sub ei s-ar fi căscat o gaură, nimeni nu s-ar fi mirat. După ce Teo isprăvi, Hellermann luă cuvântul.

Cecilia se aplecă la urechea lui Ceclan:

– Nu e așa că Teo e un cretin fără pereche?

– Cum așa? Perechea lui ești tu!

– De fapt, nu îi ești amic!

– Fetițo! Lasă-mă să admir spectacolul!

– Dar nu înțelegi ce-și spun!

– Eu ascult vocile omenești, ca pe o muzică, scumpo. Ambii alcătuiesc un duet, aproape o orchestră.

Hellermann luă loc. Se așează și Teo, gata să se răstoarne de pe scaun.

– Ei bine? Ce v-ați urât?